

Rajala, November 1845.

N:o 1.

Till Hrn Magister Petrus Savolax
Stenboog Wiltung.

Gärnta det jag betygas min
förbindliga tackägelse för
härkammas försärelsen
af den 14 oktober, för jag desjunt
te anmoda Hrn Magistern att
eftes, förna värdighetens utse
de fattiga barnbarn, fanns es
ligt utskänkning, tillstånd, fram
ma att dessa vint, vintervi
jus i missionen skolas. Barnen
bära många af till antalet, och vid
den ålder, att de bära barna lif.
vid deras val, fanns Hrn i en
Sarknefästerna, gones affeande
på föräldrarnas fattiga barn
dighet, och en familja af
desa barn, fanns nästan alla
mellan 10-15 år, utse, att kunna
läsa, bära jästare utvaliga fram
för de yngre. Barnen bära af

föräldrarne hämtar till Wittangi
fjörde Söndagen efter 1 1/2 dagar.
Inga andra än verkliga Kagnung
kan få Uptagas som guthalift
i Misfiany Schalen.

Det är sägnesamt, att de vänta
i Wittangi, kunna vara rädda
med sin näsare. Skrifvens Joken
är, att jag skall sig, att han
kan bibehålla deras förtroende.
Han kan då, om de skulle falla
på några afvägar, i andans, vis-
dom leda de tillfärdiga på dess
nätta vägen; men han kan också
missat förtroendet, på tro de inte
kan and. Det pådras en visst äfning
och tackt, på att kunna lemnas
med de vänta, men afven pådras
en grundelig själfhämmedom,
efnas och auktopolagi, gersom
grundelig själfnäring, ett atit
gifuande på sig själf och deras.
Det var måhända brist på men
risko hämmedom, som gjande, att
Herr Magistern på opprefen
hade anoreu äppnade på
"Allehanda Långans väder" fände
les de Nikalailen, som anoll
pembana fiender till Christe hand
och nata samningens hvilken de
inte pådraga; Men jämte det

jag aflyttat, detta Herr
Magistern "Mistralide", som
Uppmärks af mina fiender och
kattalorne, hejjes jag afven
att Herr Magistern, jag som älka
ne af minnigens bestraffas
kattalorne, och her den i tid
finna brad deras frid tillhörs.
Jag har ofta haft tillfälle att
se huru illa djefvulid grinas,
när han på en partien af Samin-
gasy bitterfult på sin kala tunga.
Jag vet att jag har många fin-
der både på, och fjerris, som föka
på allt fatt franta mig, men
vilket har jag undspuppet med
Hansgor, om på vil se, huru
det går pådane på. Dorellant
måste jag, under kamp och strid
parfats vandringens på kraft
fliger, och jag någon gång måste
"bliska mig på talarna" som mina
även mit häfnad, Men det till
fölge af "talentrosenhet" vilke
jag pådras det, måtte bliwa en
starkt Tro när det gäller, och på
vara samningens. "To grote sau-
ton" är det första ordet, i ridens
andning: "To grote Christen" är
det andra. Drasten, Doctor
Hammar, utgiffaren af "Vasge
Uffe Kyrkans" har lofvat, att

sin Tidning, som jag nu
märkningsfullt, som jag förklarar
ela Medlemmar, som jag "redig be
fallning" meddelad mig i Spanne
ani 1845. för jag har varit
and. Till den här, som jag har med mig
Numror af Evangeliska Vecko
bladet och Evangeliska Förenings
sinn Numror för igen att vara en
annars intet nytt. Färdigt,
om det verkligen magtes, jag
blifva tacksamt. Men jag
lunda gör jag Deffens derför.
Engelnska färdigt, utre Gudska
jämni, uti en berättelse uti man
intet. Troligen för Herr Magister
Pastoratet. Att apatitkar Astman
är då tänke vara bekant.
Mätte Herren den eviga försäls
manen, som är de den, för
maga sine, portuna och sin med
kambanterhet, och talarna, att
kämpa om god tron, kämpa
att vi många fatte och beständiga
de vanda utill ande, och
efters detta lifet på en evig färd
het, gemensam den store tron
gen uti tron, tronens och den
Christus, af en många medande
tore. Herrans ungdom
"Teruälska christligt!" d'Estadins